

Arrest

nr. 123514 van 1 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing *tot de vordering tot heropsluiting en het inreisverbod (bijlage 13 sexies)* en *het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies)* aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 maart 2013 en 20 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18.01.2010 kwam verzoeker samen met zijn vrouw en hun twee minderjarige kinderen volgens eigen verklaringen aan te België. Die dag dienden ze een asielaanvraag in.

Op 18.10.2010 dienden verzoeker, zijn vrouw en hun twee kinderen een aanvraag tot medische regularisatie (9ter Vreemdelingenwet) in.

Op 28.10.2010 werd de aanvraag 9ter ontvankelijk verklaard en werd aan de gemeente Langemark-Poelkapelle opdracht gegeven om aan verzoeker en zijn vrouw een attest van immatriculatie af te leveren.

Op 11.03.2011 beviel verzoekers vrouw te Kortrijk van een dochter.

Op 15.07.2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen i.v.m. de asielaanvraag van verzoeker en zijn vrouw een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

Op 01.08.2011 werd de aanvraag 9ter dd. 18.10.2010 negatief afgesloten met een beslissing van ongegrondheid.

Op 09.08.2011 werd voor verzoeker en zijn vrouw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage13quinquies) opgesteld.

Op 18.08.2011 werd de bijlage 13quinquies betekend aan verzoeker.

Op 06.09.2011 dienden verzoeker, zijn vrouw en kinderen een tweede aanvraag 9ter in.

Op 04.10.2011 werd de beslissing van ongegrondheid inzake 9ter betekend aan verzoeker.

Op 10.10.2011 werd de bijlage 13quinquies dd. 09.08.2011 ingetrokken.

Op 26.10.2011 werd de asielaanvraag van verzoeker en zijn vrouw negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 03.02.2012 werd de tweede aanvraag 9ter onontvankelijk verklaard.

Op 06.02.2012 werd er nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld voor verzoeker en zijn vrouw.

Op 10.02.2012 werd de bijlage13quinquies betekend aan verzoeker.

Op 20.02.2012 werd een derde aanvraag 9ter ingediend.

Op 14.05.2012 werd de derde aanvraag 9ter onontvankelijk verklaard.

Op 23.05.2012 werd de beslissing van onontvankelijkheid van de tweede aanvraag 9ter betekend.

Op 04.09.2012 dienden verzoeker, zijn vrouw en kinderen een vierde aanvraag 9ter in.

Op 21.09.2012 werd verzoeker aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Op 15.10.2012 werd de vierde aanvraag 9ter dd. 04.09.2012 negatief afgesloten met een beslissing van onontvankelijkheid.

Op 12.11.2012 werd door de directeur van de gevangenis te Dendermonde aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Die dag werd verzoeker vrijgesteld.

Op 14.11.2012 dienden verzoeker, zijn vrouw en kinderen een aanvraag tot humanitaire regularisatie (9bis Vreemdelingenwet) in.

Op 16.01.2013 werd de beslissing van onontvankelijkheid inzake 9ter dd. 15.10.2012 betekend aan verzoeker en zijn vrouw alsook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Op 04.10.2013 werd de aanvraag 9bis negatief afgesloten met een beslissing van onontvankelijkheid. Die dag werd voor hen ook een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) opgesteld.

Op 09.10.2013 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank van en te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden met uitstel van 5 jaar voor 12 maanden uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 31.10.2013 werd de beslissing van onontvankelijkheid inzake 9bis dd. 04.10.2013 en de inreisverboden betekend aan verzoeker en zijn vrouw. Die dag werd tevens de Sefor identificatiefiche voor de opvolging van de terugkeer ingevuld door een beambte van de stad Kortrijk.

Op 14.01.2014 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis te leper.

Op 20.02.2014 werd aan verzoeker in de gevangenis van Wortel een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) betekend, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13sepies). Dit is de eerste en tweede bestreden beslissing.

Op 28.02.2014 werd verzoeker overgebracht naar de gevangenis van Leuven.

Op 03.03.2014 werd verzoeker naar de luchthaven gebracht met de bedoeling hem te repatriëren naar zijn land van herkomst. Deze repatriëring mislukte omdat verzoeker zich verzette. Die dag werd aan verzoeker een vordering tot heropsluiting (artikel 27) betekend. Dit is de derde bestreden beslissing.

Verzoeker verblijft thans in het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Zijn verwijdering was gepland op 1 mei om 9u. Verzoeker heeft *in extremis* een vordering tot schorsing bij uiterst dringendheid ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 april om 18u.

1.2 De bestreden beslissingen luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer T.R., geboren op 10.08.1980 , onderdaan van Armenië ,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de verzoeker is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, W. Van Herbruggen, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De verzoeker zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken
- gezien verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien verzoeker niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien verzoeker zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
- Gezien verzoeker, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

BIJLAGE 13 SEXIES

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Dienst Vreemdelingenzaken

Ref.: 6561154

INREISVERBOD van 19.02.2014 (bijlage 13 sexes)

Aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾: T., R., geboren te Erevan, op 10.08.1980 , onderdaan van Armenië, wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.02.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan verzoeker wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 09.10.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden met uitstel van 5 jaar voor 12 maanden uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van verzoeker, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van verzoeker motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.

VORDERING TOT HEROPSLUITING van 3 maart 2014

de genaamde T., R., geboren te Erevan op 10.08.1980, van Armeense nationaliteit, ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te doen opsluiten in het gesloten centrum van Merksplas om naar de Armeense grens te worden geleid in toepassing van artikel 27 § 3, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

REDEN(EN) :

0 - artikel 27 § 1: heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 03/03/2014 betekend op 03/03/2014

De nieuwe opsluiting op basis van artikel 27 is gelegitimeerd, gezien verzoeker reeds opgesloten was en geweigerd heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hierdoor verhinderde hij de verdere uitvoering van de verwijderingmaatregel, georganiseerd op 01/05/2014 om 09.55u

Op 19/02/2014 maakte verzoeker het voorwerp uit van een inreisverbod hem betekend op 20/02/2014, opgelegd voor 8 jaar, vervallend op 19/02/2022."

2. Over de ontvankelijkheid ratione temporis

2.1. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.1.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.1.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de verzoeker, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...) Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.1.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.1.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend

beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.1.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.1.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.1.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is echter buiten de gewone beroepstermijn zoals bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, ingesteld. De bestreden beslissingen werden op 20 februari en 3 maart 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Daar de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing op een welbepaalde plaats bevond, diende het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/57, lid 2 van de vreemdelingenwet binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing te worden ingediend. Derhalve was 15 maart 2014 de uiterste datum waarop een verzoekschrift tot schorsing kon worden ingediend. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd slechts ingediend op 30 april 2014 en is zodoende ruim buiten de gewone beroepstermijn zoals bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet. Zoals verder zal blijken onder punt 2.2.3., heeft de verzoekende partij geen enkele gegronde verantwoording gegeven voor de laattijdige indiening van het verzoekschrift.

Het beroep is derhalve niet van rechtswege schorsend.

2.2. Over de ontvankelijkheid

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/57 van de vreemdelingenwet dienen de in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bedoelde beroepen bij verzoekschrift ingediend te worden binnen de dertig respectievelijk vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Artikel 39/2, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad, bij wijze van arresten, uitspraak doet op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad, bij wijze van arresten als annulatierechter uitspraak doet over de overige beroepen wegens

overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Afdeling III van hoofdstuk 5 van titel I bis van de vreemdelingenwet, het hoofdstuk met betrekking tot de rechtspleging, betreft het annulatieberoep. Onderafdeling 3 ten slotte betreft het administratief kortgeding, hetgeen betrekking heeft op enerzijds de schorsing (de artikelen 39/82 en 39/83 van de vreemdelingenwet) en op de voorlopige maatregelen (de artikelen 39/84 en 39/85 van de vreemdelingenwet).

In casu betreft het verzoekschrift een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend overeenkomstig artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Zoals hoger uiteengezet, wordt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de vreemdelingenwet onder het annulatieberoep gecatalogeerd en valt het derhalve onder de "overige beroepen" zoals bedoeld in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar artikel 39/82 van de vreemdelingenwet ook niets anders bepaalt, lijdt het dan ook geen twijfel dat, voor zover de verzoekende partij al anders zou willen voorhouden, ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onder de algemene bepaling van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet valt en dat zodoende de gewone beroepstermijnen erop van toepassing zijn. Deze termijnen zijn van openbare orde en dienen strikt te worden toegepast.

2.2.2. Zoals reeds uiteengezet onder punt 2.1.7. bedroeg de gewone beroepstermijn voor de verzoekende partij in voorliggend geval 15 dagen, maar diende zij pas na meer dan 2 maanden (bijlage 13 sexes en septies) en 7 weken later (tweede vordering tot heropsluiting) en bijgevolg ruim na het verstrijken van de beroepstermijnen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. De ingediende vordering is derhalve dermate laattijdig dat - zoals verwerende partij ter terechtzitting stelt - er sprake is van een oneigenlijk gebruik van onderhavige procedure. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

2.2.3. De verzoekende partij heeft echter steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Vooreerst kan er op worden gewezen dat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel omvat en niet wordt aangetoond dat een schorsing via de gewone procedure te laat kon komen. Bovendien rust deze beslissing op een afzonderlijke rechtsgrond. Hoe dan ook en daargelaten het verzoekschrift geen samenhang aantoont, geeft verzoeker geen enkele gegronde verantwoording waarom zij uitzonderlijk laattijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient. In de mate verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij op 30 april 2014 in kennis werd gesteld van haar nakende tweede repatriëring op 1 mei 2014, wijst de Raad erop dat verzoekende partij reeds op 20 februari 2014 werd vastgehouden met het oog op haar verwijdering en dat zij aldus vanaf dat moment alert moest zijn en diligent ageren. Het feit dat er op 3 maart 2014 een eerste poging tot repatriëring mislukte, kan het stilzitten van de verzoekende partij op dat vlak nog minder verantwoorden. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker met zijn advocaat talrijke gedingen heeft aangespannen bij de gewone rechtbanken inzake zijn veroordeling en vasthouding en dat ook zijn gezin een bevel werd betekend om het land te verlaten zodat ook *prima facie* niet kan worden ingezien hoe verzoeker zich nog nuttig op een schending van artikel 8 van het EVRM kan beroepen. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen geldige verantwoording heeft aangevoerd voor het buiten de gewone beroepstermijn van 15 dagen indienen van haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De ingediende vordering is dan ook niet ontvankelijk.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één mei tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK